

Село Бокійма сла-
виться не тільки
своїми чудовими краєвида-
ми, ошатними будинками,
що притулилися до ставків,
але й людьми, які тут про-
живають, чесними і сумлін-
ними трудівниками. Та моє
слово сьогодні не про всіх,
а лише про одну людину -
Зіновія Івановича Сорочу -
колишнього завідуючого
фельдшерсько-акушер-
ським пунктом. Про нього
можна розказати багато: і

своїми бідами а він нікому
не відмовляє. Кому ліками,
а кому і добрим словом
допоможе. І про кожного
він знає в Бокіймі. Тому при
зустрічі й запитусь: «Як ваші
руки?», «Не тривожить
серце?» і т.д.

Мені часто доводиться
звертатись до Зіновія
Івановича. І не було жод-
ного випадку, коли б він не
допоміг, не порадив або не
прийшов на нічний виклик.
Мабуть, це вже така про-

шель. Три лікарі-спеціа-
лісти встановлювали діаг-
нози: зв'язано з бронхами,
є якесь запалення, а третій
сказав, що він тут нічого не
бачить. І тільки Зіновій Іва-
нович, подивившись знімки,
сказав: «Ото бачите не-
величку цяточку - прико-
ренево запалення. А ще і
бронхи у вас». І при тому
настійно радив пройти
грунтовне обстеження і лі-
кування. Його порада допо-
могла - жінкавилікувалась.

Розкажу про хорошу людину

ГОЛОВНИЙ ЛІКАР СЕЛА

про те, що він чудовий
батько і дідусь, чуйний і
ніжний чоловік, добрий
господар. І про те, скільки
він у свій час доклав зусиль,
щоб побудувати у селі
новий медпункт, скільки
робив для того, щоб наші
ставки були чистими.

Я ж хочу зупинитись у
своїй розповіді на його жит-
тевому покликанні - медич-
ного працівника, простого
сільського фельдшера.

Мабуть, ніхто не знає так
свого села, як Зіновій Іва-
нович. І вдень, і вночі у
будь-яку погоду він сотні
раз обходив його з кінця в
кінець. Він ішов до людей,
коли ті кликали на допо-
могу. І знав добре свою
справу, любив її і віддавав
їй усю свою душу.

Зіновій Іванович уже
давню на заслуженому від-
починку. Та це тільки на
словах. Бо часто йдуть до
нього односельчани зі

фесійна звичка, що він ні-
коли не пройде, не поціка-
вившись, як здоров'я.

Пам'ятаю, якось весною я
поралась біля дому і навіть
не помітила, коли прохо-
див Зіновій Іванович. Аж
чую гукає:

- Петрівно, що з ногою?
- Та от впала і вже третій
місяць болить.

- Погані справи. Ідемо
подивлюсь.

Оглянув, виписав ліки і
підбадьорив: «Ще будете
бігати». Хоча до лікарні і
довелося звернутися, та
яким було моє здивування,
коли і дипломований спе-
ціаліст приписав мені такі
ж ліки.

Про те, що Зіновій Івано-
вич безпомилково може
поставити діагноз, в Бокіймі
знають усі. Тому, коли є
деякі сумніви, - до нього.

Нещодавно одна моя
знайома захворіла. Не-
висока температура, ка-

Роки беруть своє. Вже
сивина вкрила його чоло,
стала поважнішою хода, та
щодня зі своїм незамінним
старомодним ридиколом
можна побачити З.І.Соро-
чу. Він іде до хворих, поспі-
шає на нічні виклики, хоча
до цього його ніхто і ніщо не
зобов'язує. Як і отої ночі, ко-
ли і я до нього звернулася.

У важкому стані привіз
мене чоловік до Зіновія
Івановича. Він зразу ж від-
гукнувся на нічний візит і
майже годину борюся з хво-
робою. А потім ще й сам суп-
роводжував мене в лікарню.

Іде селом людина. Кого
привітає, кому скаже добре
слово, кому просто усміх-
неться. Іде селом народ-
ний лікар, людина, в якій за
усіх болить душа. Людина,
яка й на схилі літ не
зраджує своєму покликан-
ню медика.

**Галина ПАНАСЮК,
жителька села Бокійма.**